

FREE CINEMA

129

2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2014

JUSTICIA!

2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2014

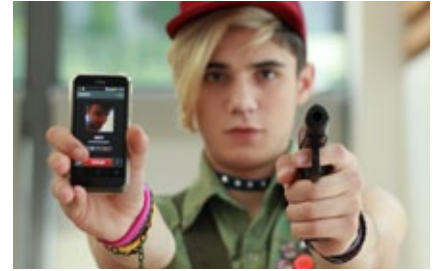

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΓΡΙΟΥΣ

**ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ
ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ**

ΧΕΝΙΑ

**ΓΡΟΘΙΕΣ ΣΤΟΥΣ
ΤΟΙΧΟΥΣ**

ΗΣΥΧΕΣ ΜΕΡΕΣ

ΡΙΟ, Σ' ΑΓΑΠΩ

**Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΣ
ΠΑΕΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ**

**ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΕΣ ΣΤΗ
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ**

2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2014

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #129
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

Κείμενα

Δημήτρης Δημητρακόπουλος

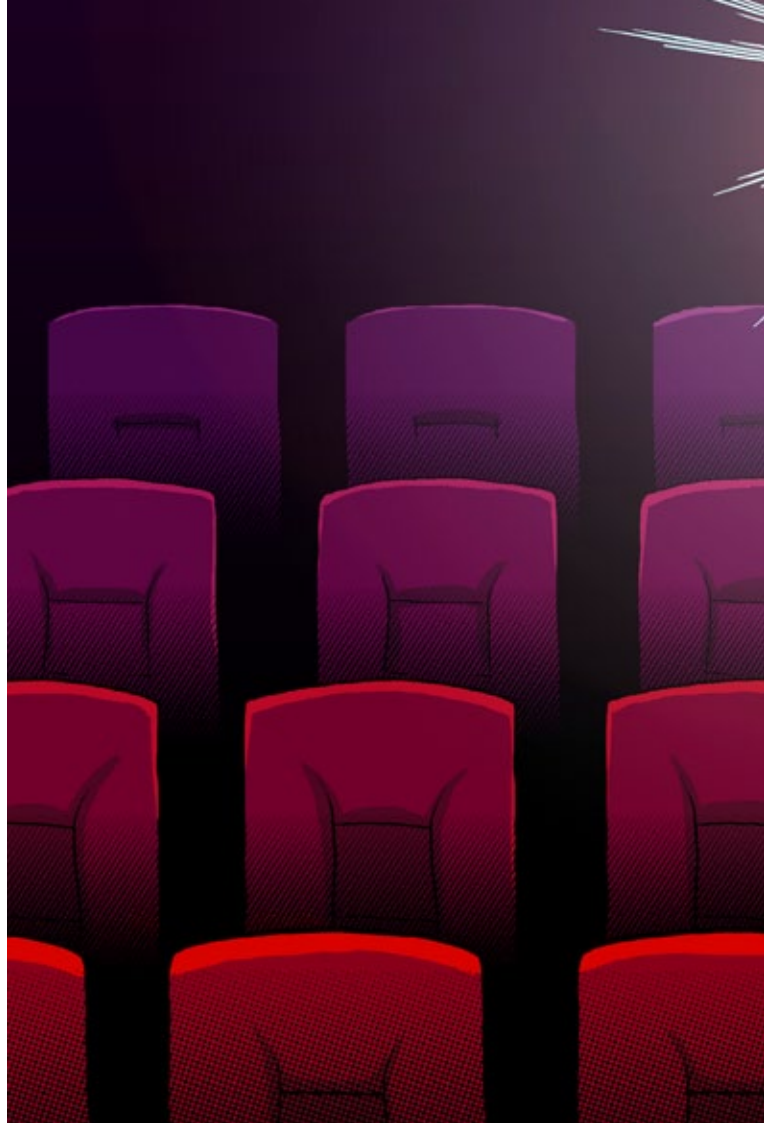
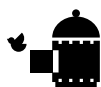
Άγγελος Μαύρου

Παναγιώτης Παναγόπουλος

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Γιάννης Σμοΐλης

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβαση (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Στο ελληνικό σινεμά, ο σκηνοθέτης που σέβεται την υπόληψή του, δημιουργεί κι από ένα κινηματογραφικό «είδος», με τη δική του ταυτότητα και όνομα! Τι; Εσύ νόμισες πως το genre δε σημαίνει ότι ανήκει στον ίδιο το «δημιουργό»; (#LOL) Πόσο αδαής! Σε τούτη τη χώρα, αγάπη μου, δεν έχουμε δράμα, κωμωδία, περιπέτεια και τρόμο. Έχουμε **Τέχνη!** Έχουμε το σινεμά τού τάδε και του τάδε και του παράλλου. Ο κάθε ένας από αυτούς, περιχαράσσει τα δικά του «σύνορα», εγκαθίσταται εκεί για μια ζωή, μετατρέπει τον εαυτό του σε... «είδος» και περιμένει την πρόσκληση από τα δύο - τρία μεγαλύτερα Φεστιβάλ της Ευρώπης, τα οποία, άλλωστε, διαιώνίζουν και την ύπαρξη ακριβώς αυτών των «εθνικών» σκηνοθετών που επιθυμούν να τους αναγνωρίζεις ως... «είδος».

Είναι δημοφιλές και σε άλλες χώρες αυτό το «φρούτο», όμως στην Ελλάδα ξεχωρίζει με **παρanoiκό** τρόπο, αφού από πίσω δε βρίσκεται καμία βιομηχανία κινηματογραφίας αληθινών... ειδών. Το γεγονός ότι οι ταινίες των σκηνοθετών

που την είδαν ως «είδος» δεν κόβουν εισιτήρια στην ίδια τους τη χώρα, δε μας αφορά. Το πρόβλημα το έχει το κοινό, που δεν έχει την παιδεία και έχει τραφεί από το Χόλιγουντ με όλα αυτά τα στερεότυπα που σε κάνουν να γελάς, να κλαις, να ζεις τη δράση και να το διασκεδάζεις στο σινεμά. 666, καλέ μου άνθρωπε!

Το λέω τώρα αυτό, διότι παρακολούθησα το **«Pride»** στο Λονδίνο αυτές τις μέρες, σε μια αίθουσα γεμάτη από θεατές κάθε... **είδους**, χωρίς ταμπέλες τύπου «target group», οι οποίοι ταυτίζονταν με το feelgood τής σχεδόν εξωφρενικής ιστορίας μιας παρέας gay ακτιβιστών που πέρασαν ζητήματα και της δικής τους agenda υποστηρίζοντας τον αγώνα απεργών ανθρακωρύχων στη Βρετανία της Θάτσερ, το καλοκαίρι του 1984. Λαϊκό σινεμά είδους, κωμικό, με μήνυμα, που έκανε τη δουλειά του και ως «ντουντούκα» αλλά και ως διασκέδαση. Και σκίζει στα ταμεία. Συμπτωματικά, έχουμε και στην Ελλάδα ένα... «υπερήφανο» φιλμ τούτη την εβδομάδα. Με ήρωες δύο Αλβανούς.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΓΡΙΟΥΣ (2014)

(RELATOS SALVAJES)

★★★★☆

Είδος

Μαύρη Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Νταμιάν Σιφρόν

Καστ

Λιλιάνα Άκερμαν,
Ρίτα Κορτέζε,
Ρικάρντο Νταρβίν,
Όσκαρ Μαρτίνες,
Λεονάρντο Σμπαράλια,
Έρικα Ρίβας,
Ντιέγκο Τζεντίλε

Διάρκεια

122'

Διανομή

ΣΠΕΝΤΖΟΣ / SEVEN FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Ένας μουσικοσυνθέτης που γίνεται αεροπειρατής, μια μαγείρισσα με έφεση στο... ποντικοφάρμακο, ένας βιαστικός οδηγός έξω απ' τα «χωράφια» της μεγαλούπολης, το θύμα μιας άδικης κλήσης παρκαρίσματος, ένας νεαρός φονιάς εξ αμελείας και ένα νιόπαντρο ζευγάρι που... μακάρι να το χώριζε ο θάνατος! Είναι ένας άγριος κόσμος εκεί έξω...

Από μια άποψη, μακάρι να γινόμασταν Αργεντινή! Όχι ακριβώς κοινωνικά, διότι παρακολουθώντας αυτό το φιλμ, θα συνειδητοποιήσεις ότι βιώνουμε τα ίδια **σκατά**. Κινηματογραφικά, όμως; Πού βρίσκεται ένας γαμημένος Έλληνας σκηνοθέτης με γνώση του μέσου, με συντελεστές τεχνικά καταρτισμένους και με **άποψη** στο τι εστί εμπορικό σινεμά, να γυρίσει μια τέτοια ταινία και να ρίξει και τα θεμέλια στα ταμεία των ελληνικών κινηματογράφων; Μήπως η ειλικρινής απάντηση είναι... «δεν έχουμε τέτοιο»;

Εδώ έχουμε να κάνουμε με προϊόν που, αν μιλούσε ελληνικά, θα κατέβαζε πάνω από 1.000.000 θεατές στις αίθουσες. Και το **μάθημα** που θα έπρεπε να δώσεις εσύ, από τη μεριά σου, είναι να βγεις και να κάνεις ουρές τετραγώνων έξω από τα σινεμά που προβάλλουν τις «Ιστορίες για Αγρίους». Γιατί είναι κινηματογράφος είδους, αφεγάδιαστος ως κατασκευή, θέαμα για το λαϊκό κοινό (χωρίς να λαϊκίζει καλλιτεχνικά), που βγαίνει σε απόλυτο timing με μια έκρυθμη κοινωνικά κατάσταση και σατιρίζει έναν ολόκληρο λαό, μια κρατική μηχανή και συνειδήσεις πολιτών με τόση συγγένεια με εμάς, που σχεδόν σοκάρει. Κοινώς, δεν ξέρεις αν πρέπει να γελάς ή... να ντρέπεσαι.

Οι αδελφοί Αλμοδόβαρ έχουν βάλει τα χεράκια τους στην παραγωγή και από την εισαγωγική ιστορία τούτης της σπονδυλωτής ταινίας μπορείς να καταλάβεις και το γιατί και το πώς ο Νταμιάν Σιφρόν, μέσα σε ελάχιστα λεπτά και πριν

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★☆

Είναι σα να σου λένε ανέκδοτα με διάφορους μαλάκες κι εσύ να γελάς πάντα στο τέλος. Μεγάλοι Ελληνάρες και οι Αργεντινοί, ρε 'συ! Και δεν τους είχα...

καν πέσουν οι τίτλοι, έχει ισοπεδώσει την αίθουσα από τα γέλια και μαζί έχει... ξεφτιλίσει το περσινό τερατούργημα του Πέδρο, «**Δεν Κρατιέμαι**», με μια ιστοριούλα που θυμίζει κανονικό ανέκδοτο, για να σπάσει πλάκα με τις αλυσιδωτές αντιδράσεις ενός βίου πλήρως αποτυχημένου, ο οποίος κορυφώνεται μέσω μιας πλέον σπαρταριστής εκδίκησης... από αέρος!

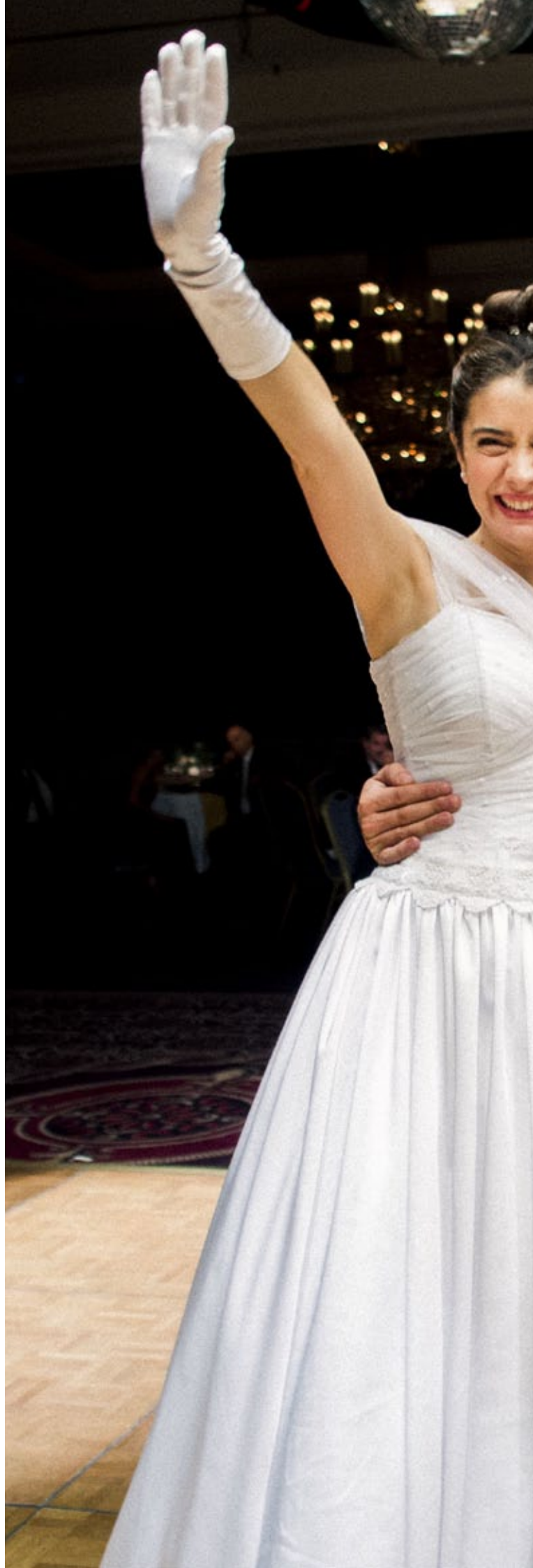
Ναι, το «κολπάκι» με τις έξι ιστορίες, που δε συναντιούνται ποτέ και για κανέναν λόγο, είναι μια ευκολία σεναριακά. Ο Σιφρόν, όμως, σου σερβίρει το κάθε... punchline με τόση **τιμιότητα** και σωστό timing (μικρή εξαίρεση η ελαφρώς ξεχειλωμένη διάρκεια της κατάληξης στο γαμήλιο γλέντι), που δεν αισθάνεσαι ότι σε εξαπατά. Ούτε και φιγουρατζής είναι. Το κάθε σκετσάκι έχει το ύφος της αφήγησης που του πρέπει, από την άγρια μακαβριότητα της εκδίκησης προς τον επαρχιώτη τοκογλύφο που ονειρεύεται να γίνει τοπικός άρχοντας μέχρι την αποσύνθεση του μελοδράματος στην οικία της μεγαλοαστικής οικογένειας που προσπαθεί να καλύψει το έγκλημα του μοναχογιού. >

Το χιούμορ στο «Ιστορίες για Αγρίους» είναι σχεδόν ανθρωποφαγικό. Αλύπητο. Σε φέρνει σε αυτή τη δύσκολη θέση, όπου ακόμη κι αν έχεις δίκιο, δεν πρόκειται να το βρεις ποτέ. Κανείς δε θα το αναγνωρίσει, κανείς δε θα σου ζητήσει συγγνώμη για το άδικο, κανείς δε θα σε ανταμείψει. Κι εσύ κινδυνεύεις να ξεσπάσεις. Να γίνεις αυτό που πολεμάς. Και ο κόσμος να βυθιστεί ακόμη περισσότερο σε έναν φαύλο κύκλο δίχως νόμους και ελπίδα για τον πολίτη. Ο σαρκασμός της ταινίας έχει αυτή την ενέργεια που μπορεί να σε βάλει σε σκέψεις, καθώς κι εσύ βρίσκεσαι στα όριά σου σε σχέση με το πώς επιβιώνεις στο σήμερα έχοντας επιλέξει το μέτωπο του δικαίου. Είναι τρομακτικό το πόσο θα αναγνωρίζεις και θα ταυτίζεσαι με το καταστασιακό μπάχαλο της δράσης αυτού του φιλμ. Πραγματικά, μπορεί να μην είναι μια μεγάλη ταινία, όμως **είναι** η ταινία της στιγμής. Του **τώρα!** Είναι μια μικρή... μολότοφ γέλιου, που σκάει μέσα σου και σε αποσυμπιέζει από τα νεύρα, την ένταση, όλα αυτά που σε πνίγουν. Θα μπορούσε να είναι ένας σάκος του box. Στην τελική, όμως, είναι κάτι ακόμη καλύτερο. Είναι μια ταινία που σε κάνει να **γελάς**. >

Πίσω από το αστείο, παρατήρησε τη δουλειά που έχει γίνει σε λεπτομέρειες, όπως την υπαινικτική ειρωνεία της χρήσης ενός θέματος του Τζόρτζιο Μορόντερ από το «**American Gigolo**» (!), για να υπογραμμίσει το χαρακτήρα του οδηγού στην τρίτη ιστορία. Το σενάριο πραγματικά «ζωγραφίζει» αυτούς τους ανθρώπους, τις κοινωνικές τους θέσεις, το μηχανισμό του συστήματος μέσα στο οποίο κινούνται και τους αδιέξοδους ρόλους της ζωής τους, με μοναδική αχτίδα φωτός ή... σακατεμένης αισιοδοξίας το φινάλε του νιόπαντρου ζεύγους, που μέσα από τη σκληρότητα του συμβιβασμού, εμπειριέχει ή συμβολίζει και ένα τόσο παλιό motto, το οποίο αναζητά στη ζωή του ο καθένας από εμάς: η **αγάπη** νικά τα πάντα. Θέλουμε να ελπίζουμε, τουλάχιστον...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Θα γελάς ασταμάτητα γιατί θα αισθάνεσαι πως βλέπεις κάτι που έχεις ζήσει, κάτι που έχεις παρακολουθήσει στις ειδήσεις, κάτι που σου έχουν μεταφέρει οι φίλοι σου σε κουβέντες εκεί έξω. Θα γελάς όπως όταν ακούς ένα καλό ανέκδοτο. Έχεις κανένα πρόβλημα με το γέλιο;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ (2014)

(GONE GIRL)

Είδος

Θρίλερ

Σκηνοθεσία

Ντέιβιντ Φίντσερ

Καστ

Μπεν Άφλεκ,
Ρόζαμουντ Πάικ,
Κάρι Κουν,
Κιμ Ντίκενς,
Τάιλερ Πέρι,
Νιλ Πάτρικ Χάρις,
Μίσι Πάιλ,
Πάτρικ Φούτζιτ

Διάρκεια

149'

Διανομή

ODEON

CONTROVERSY

Δύο αντίπαλες, διχαστικές κριτικές.

Ποια είναι για σένα; Τολμάς να δεις ή να μη δεις την ταινία αυτή; Ποιον από τους δύο θα δείρεις, αφού πας σινεμά; Το FREE CINEMA σε βάζει στο δύσκολο ρόλο του τελικού κριτή!

της *Ιωάννας Παπαγεωργίου*

Η Έμι, η όμορφη και έξυπνη γυναίκα του Νικ, εξαφανίζεται το πρωί της 5ης επετείου του γάμου τους. Ο ομορφονιός, αξιαγάπητος Νικ, με το εύκολο χαμόγελο, δηλώνει άγνοια και ξεκινά εκστρατεία ανεύρεσής της. Σύντομα, όμως, αν και η Έμι παραμένει αγνοούμενη, αστυνομία και ΜΜΕ τον ανακηρύσσουν Νο 1 ύποπτο για το φόνο της. Τελικά, τι συνέβη στην Έμι;

Διάβασα το ομότιτλο best-seller της - πρώην τηλεκριτικού του αγαπημένου μου, ευυπόληπτου περιοδικού Entertainment Weekly - Τζίλιαν Φλιν (που έγραψε και το σενάριο αυτού, του νέου φιντσερικού πονήματος, διασκευάζοντας η ίδια το πολυσυζητημένο βιβλίο της), στο απόγειο της φήμης του, το 2010, χωρίς να ξέρω ακόμα ότι θα μεταφερθεί στο σινεμά. Και απογοητεύτηκα. Προς τι όλος αυτός ο ντόρος; Αν και εξαιρετικά γραμμένο (το διάβασα στην πρωτότυπη, αγγλική γλώσσα), με απίθανα χτισμένο σασπένς μέχρι τα μισά του, βρήκα την κεντρική, σούπερ-ντούπερ (υποτίθεται) ανατροπή του ουκ ολίγον εκβιαστική και προβλέψιμη, και το δεύτερο μισό του εξωπραγματικό και υπερβολικά, αδικαιολόγητα κυνικό στην αντίληψή του για το τι εστί γάμος, στηριζόμενο σε δύο χαρακτηριστικές εξίσου ακραίες... περιπτώσεις.

Εκτίμησα, ωστόσο, το γεγονός της τέλεια ισορροπημένης, ισότιμης αντιμετώπισης των δύο, αμφοτέρων αμφιλεγόμενων, στα όρια της παράνοιας συζύγων: εκείνος, ο κακομαθημένος από μάνα και αδελφή, εύστροφος γόης, που χάνει την

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένα ζευγάρι που σου πρήζει τα balls και μετά εκείνη «εξαφανίζεται» και τι να απέγινε, άραγε; 2 ½ ώρες. Όλοι θα τον κάναμε το φόνο!

αγαπημένη, νεοϋρκέζικη, ονειρεμένη δουλειά του και παραιτείται του εαυτού και των (έγγαμων) ευθυνών του, απέναντι σε εκείνη, την όμορφη, πλούσια και πανέξυπνη (στα όρια της ιδιοφυΐας), που διαρκώς αναγκάζεται να αυτο-υποτιμάται και να συμβιβάζεται, για να ταιριάζει στα προκάτ καλούπια που ετοίμασαν για πάρτη της οι κάθε άλλο παρά αντάξιό της γονείς και σύζυγος.

Είδα την ομότιτλη ταινία τού - λατρεμένου μου χάρη στα «**Se7en**» και «**Fight Club**» - Ντέιβιντ Φίντσερ στην πανευρωπαϊκή του πρεμιέρα, στη λήξη του φετινού Κινηματογραφικού Φεστιβάλ της Αθήνας, τις Νύχτες Πρεμιέρας, επίσης στο απόγειο της φήμης του, ήδη γνωρίζοντας την ενθουσιώδη υποδοχή που του επεφύλαξαν οι Αμερικάνοι κριτικοί. Και απογοητεύτηκα, δις. Μα, προς τι όλος αυτός ο ντόρος, γαμώτο;

Ναι, εντάξει. Είναι σαφώς εξαιρετικά, εξωφρενικά καλοφτιαγμένη ταινία, ιδιαίτερα στο υποβλητικό πρώτο μισό της, πριν από την πολυσυζητημένη ανατροπή, που εδώ, ομολογουμένως, προκύπτει πιο αιφνιδιαστική και αναπάντεχη - κυρίως επειδή σου παίρνει πολύ περισσότερο χρόνο να διαβάσεις ένα βιβλίο απ' ό,τι να παρακολουθήσεις μια ταινία, οπότε δεν προλαβαίνεις να (καλο)σκεφτείς πού το πάει ο ποιητής. Μιλάμε, βέβαια, για μια ταινία του Φίντσερ, οπότε, και να χτυπηθείς κάτω, ατέλεια στις εικόνες που κινούνται στο πανί αποκλείεται να βρεις. Αρχικά, όλα λειτουργούν ιδανικά για να σε συμπαρασύρουν στο σύμπαν αυτού του «εξαφανισμένου κοριτσιού». Με πρώτο και καλύτερο το τέλειο, από τους πρώτους μέχρι τους... ωμέγα ρόλους, καστ. Ποιος να το περίμενε πως ο Τάιλερ Πέρι, δημιουργός και in drag πρωταγωνιστής των - υπερεπιτυχημένων στην αφροαμερικάνικη κοινότητα - κωμικών ταινιών της «θείσας» *Maeda*, θα γινόταν ένας τόσο επιβλητικός, διάσημος μεγαλοδικηγόρος υπεράσπισης, που με - αμφότερα αθόρυβα, αλλά διαπεραστικά -

ειρωνεία και (αυτο)σαρκαστικό χιούμορ λέει τα πράγματα με το όνομά τους;

Ή πως η εντελώς τσακισμένη Νόρα Ντερτ στο τηλεοπτικό «**The Leftovers**» που προσκυνάμε, Κάρι Κουν, μετενσαρκώνεται εδώ στην ατρόμητη, αθυρόστομη φωνή της συνείδησης του Νικ, την αδελφή του, Μάργκο. Ή πως η συνήθης, κυριολεκτικά και μεταφορά περιφερειακή Κιμ Ντίκενς («**The Blind Side**», «**Αόρατο Άγγιγμα**»), γίνεται η ήρεμη δύναμη - άγκυρα στο μάτι του κυκλώνα, ως η υπομονετική, προσεκτική και ενδεδειγμένη στην ερευνά της αστυνομικός Ρόντα, που παραμένει, μόνη εναντίων όλων, ψύχραιμη κυνηγός της αλήθειας μέχρι τελικής πτώσης; Ή πως, τέλος, ο Μπεν Άφλεκ (duh!) θα ήταν ικανός για μια πραγματική, ουσιαστική **ερμηνεία** (την καλύτερη της καριέρας του), ακροβατώντας ταιριαστά ανάμεσα στην αμηχανία και την αποφασιστικότητα, τη γοητεία και την απέχθεια ως Νικ, ενώ απέναντί του η - όχι πια... almost famous - Ρόζαμουντ Πάικ (που έως τώρα μια ιδέα μας είχε δώσει μόνο για το ερμηνευτικό της σθένος, ως μεγάλη αδελφή, Τζέιν, της Ελίζαμπεθ / Κίρα Νάιτλι στο θεσπέσιο «**Περηφάνια και Προκατάληψη**» του Τζο Ράιτ), αναδεικνύεται σε κινηματογραφικό αστέρι ολκής, καθώς ενσαρκώνει την Έμι ως μια πιο βρώμικη, απτή, απατηλά εύθραυστη ή κρύα και δη πιο επικίνδυνη εκδοχή της Γκρέις Κέλι;

Ταυτόχρονα, ο Φίντσερ βουτά τα χαρακτηριστικά στιλπνά HD πλάνα του σε μια επίμονη μουντάδα που μουδιάζει και υπαινίσσεται καθηλωτικά, ανησυχητικά, τα απύθμενα σκοτάδια στα οποία έχει βουλιάξει η σχέση τού Νικ και της Έμι, πατώντας extra γκάζι στο σασπένς, ενώ παράλληλα (σε μια δεύτερη ανάγνωση) η παντελής απουσία ενός ζωηρού, «υγιούς» ηλιακού φωτός, σε αφήνει με την εντύπωση ότι παρακολουθείς ένα γυρισμένο σε μονίμως κλειστούς, γεμάτους μυστικά και ψέματα, πάντα υπό τεχνητό φως, reality. Αίσθηση που γίνεται εντονότερη

κάθε φορά που το καλοκουρδισμένο μοντάζ κάνει cut στις - περασμένες στο ημερολόγιό της - αναμνήσεις της Έιμι, στις οποίες δίνουν ρυθμό (και δη χειραγωγούν προφανέστατα το θυμικό του θεατή) η αφήγηση off της Έιμι και το - σε κάθε άλλη περίπτωση βουβό ή εξαιρετικά ήσυχο, για μια ακόμη φορά ευστοχότατο - soundtrack των Τρεντ Ρέζνορ και Άτικους Ροζ.

Αρετές, όλες οι παραπάνω, που δηλώνουν δυναμικό παρών και στο δεύτερο μισό του φιλμ, χωρίς να καταφέρουν, ωστόσο, να το διασώσουν από έναν ανάλογο, απογοητευτικό εκτροχιασμό με εκείνον του βιβλίου. Ο Φίντσερ καταφέρνει μεν, αφενός να μας εκπλήξει ευχάριστα με μια αποστομωτικά κινηματογραφημένη, υπέροχα kinky και πνιγμένη στο αίμα δολοφονία - σκηνή ανθολογίας, και αφετέρου, με την απόλυτη συνέργεια του σεναρίου της Φλιν, να αναγάγει την ταινία του και σε μια δηκτική, καυστική, ενίοτε διασκεδαστικότατη, και άκρως επίκαιρη σάτιρα του ανεξέλεγκτου... τσίρκου μαζικής υστερίας που μπορούν να προκαλέσουν τα ΜΜΕ και τα social media στην εποχή μας. Δεν καταφέρνει, όμως, ούτε να δικαιολογήσει τον αβάσταχτο κυνισμό με τον οποίο προσεγγίζεται ο θεσμός του γάμου, ούτε να προσγειώσει το Νικ και την Έιμι σε πιο ρεαλιστικές, οικείες διαστάσεις, ούτε (ασυγχώρητα) να διατηρήσει τη μεταξύ τους ισορροπία / ισοτιμία. Με άλλα λόγια, και στο πανί, ο γάμος αποκλείεται ως ευκαιρία μιας κοινής, αλληλοσυμπληρωματικής πορείας και εξέλιξης δύο ανθρώπων, και παρουσιάζεται μόνο ως μια εξοντωτική, θανατηφόρα για το πνεύμα και το χαρακτήρα καθενός από τους συζύγους παγίδα / φυλακή, από όπου η αγάπη εκλείπει εντελώς, αφήνοντας στη θέση της μια ασύλληπτη εκδικητική μανία. Μέσα στο πλαίσιο ενός τόσο ακραία ψυχοφθόρου θεσμού, μόνο εξωπραγματικά αμφιλεγόμενα, στα όρια της παράνοιας όντα σαν το Νικ και την Έιμι μπορούν να υπάρξουν, όντα που επιπλέον, επί της οθόνης, δεν προ-

κύπτουν εξίσου ακραίες... περιπτώσεις. Εδώ μόνο ο ένας από τους δύο (δε θα σου πω ποιος για να μην κάνω spoiler) επιφορτίζεται με τη μερίδα του λέοντος όσον αφορά την εκδικητική τρέλα, κάνοντας τον άλλο να φαντάζει πιο συμπαθής, και αποκλιμακώνοντας το φινάλε, που έτσι φαντάζει πιο αταίριαστο και ασυνεπές σε όσα έχουν προηγηθεί.

Ακόμα κι έτσι, ίσως μου πεις, «γιατί μόνο * * 1/2 αστεράκια»; Μιλάμε για δουλειά του ανίκανου να κάνει κακή ταινία Φίντσερ, εξάλλου! Μα, ακριβώς επειδή μιλάμε για πόνημα του Φίντσερ, οφείλουμε να είμαστε πιο αυστηροί και ακριβοδίκαιοι. Πρόκειται για έναν αναμφίβολα φωτισμένο, ταλαντούχο κινηματογραφιστή που μας συστήθηκε ατρόμητος, τολμηρός και απολύτως αφοσιωμένος στο όραμά του, με τα ποικιλοτρόπως τελεολογικά, επικίνδυνα αλληγορικά αριστουργήματα «**Se7en**» και «**Fight Club**», που πυροβολούσαν (παραδόξως) βραδυφλεγώς το μυαλό και έκαναν (ανεπιστρεπτι) κρόσσια το συναίσθημα (ακόμα και το ανολοκλήρωτο από τον ίδιο, περιβόητο ντεμπούτο του, «**Alien 3**», που του πήρε η Fox μέσα από τα χέρια, άφηνε πρωτόγνωρα ίχνη στο θυμικό). Όταν μετά από αυτά, μέσα στην επόμενη δεκαετία, μας έφερε αντιμέτωπους με εικονοκλαστικά και - λιγότερο ή περισσότερο - ασφαλή όλα, άκακα και αβαθή, αν και συναρπαστικά θρίλερ («**Δωμάτιο Πανικού**», «**Το Παιχνίδι**»), υπέρ το δέον εγκεφαλικά κοινων(ιολογικά) δράματα («**Zodiac**», «**The Social Network**»), με ακροθιγώς σκιαγραφημένους χαρακτήρες, ή υπέρ το δέον... συγκινητικές («**Η Απίστευτη Ιστορία του Μπέντζαμιν Μπάτον**») μελούρες του φανταστικού, κατώτερα και των λογοτεχνικών και των κινηματογραφικών τους πρωτοτύπων («**Το Κορίτσι με το Τατουάζ**») αστυνομικά θρίλερ καταγγελίας, τον συγχωρούσαμε λιγότερο ή περισσότερο, καθώς κάθε του κινηματογραφικό πλάσμα έφερνε απόφια την υπογραφή του, αν όχι στο περιεχόμενο, τουλάχιστον στην όψη. >

Αρκετά, όμως. Μου είναι πια πολύ δύσκολο να κάνω τα στραβά μάτια στο γεγονός πως ο Φίντσερ μπορεί να είναι ανίκανος να κάνει κακή ταινία, αλλά δεν ξέρω κατά πόσο είναι σε θέση ή έχει τη διάθεση, πλέον, να κάνει μια **δική** του, «ψυχή τε και σώματι», ριψοκίνδυνη όσο και οι δύο πρώτες του, ταινία. Γιατί, αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, η αλήθεια είναι πως αφενός για το περιεχόμενο (και όλα τα πλεονεκτήματα, τις αιχμηρές, προβοκατόρικες και risqué ιδέες του, αλλά και τις διαφορές και τις όποιες βελτιώσεις του σε σχέση με το πρωτόλειο) αυτού του **«Κοριτσιού»** βασικά υπεύθυνη είναι η συγγραφέας και σφόδρα ενεργή σεναριογράφος του, Φλιν. Και αφετέρου, όσο άψογο κι αν είναι στην όψη του, αυτό το εξαφανισμένο κορίτσι εμφανισιακά μοιάζει ανησυχητικά πολύ με το πρόσφατο, επίσης πολυσυζητημένο και πεισματικά μουντό, τηλεοπτικό φιντσερικό εγχείρημα **«House of Cards»**.

Σα να έχει πάψει, θαρρείς, ο Φίντσερ να υπηρετεί με τις εικόνες του την εκάστοτε ιστορία του. Σα να έχει χάσει την πολυσχιδία του ή να βαριέται να εκμεταλλευτεί στο έπακρο το αναμφίβολο, μοναδικό ταλέντο του. Και προτιμά την εύκολη λύση τού να φτιάχνει τις λίγο-πολύ ίδιες, πανέμορφες και υποβλητικές εικόνες, ανεξάρτητα από το θέμα ή το μέσο (μόλις ανακοινώθηκε πως θα σκηνοθετήσει ολόκληρο τον πρώτο κύκλο τού **«Utopia»** του HBO) με το οποίο καταπιάνεται κάθε φορά. Εξάλλου, για τους - περισσότερους - κριτικούς έχει καιρό μπει στο απυρόβλητο. Και το ξέρει.

CONTROVERSY

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

«Το Κορίτσι που Εξαφανίστηκε» αρέσκεται να παίζει με τις εντυπώσεις. Ποιο είναι το αληθινό πρόσωπο του Νικ Νταν; Τι συνέβη πραγματικά στην «τέλεια γυναίκα» του; Ποιος λέει την αλήθεια και ποιος επιδίδεται σε έναν ατέλειωτο μαραθώνιο ψεμάτων; Πόσο ιδανική ήταν η οικογενειακή ζωή των Νταν μακριά από τη λάμψη της μεγαλούπολης; Και πόσο ειλικρινείς είναι, τελικά, οι απαντήσεις στις προηγούμενες ερωτήσεις; Επίσης, ας το παραδεχτούμε, το λογοτεχνικό «Gone Girl» είναι ένα μέτριο βιβλίο, χωρισμένο σε ένα αγωνιώδες, καλογραμμένο πρώτο μισό κι ένα υπερβολικό, άτσαλο δεύτερο μέρος, που θυσιάζει την αρχική υπαινικτικότητα με απίστευτη ευκολία στη συνεχή προσπάθεια να διατηρηθεί ανατρεπτικό και απρόβλεπτο. Είναι σίγουρα κινηματογραφικό

και υπάρχει αναμφίβολα ένα μεγάλο κοινό που περιμένει, ανεξαρτήτως αποτελέσματος, να το δει στη μεγάλη οθόνη, όμως πόσο ουσιαστική μπορεί να αποδειχθεί η μεταφορά του σε ένα διαφορετικό μέσο, ειδικά όταν το σενάριο υπογράφει η ίδια η συγγραφέας, κινδυνεύοντας να μεταφέρει τις αδυναμίες του σε ένα ακόμη μεγαλύτερο κοινό; Ευτυχώς, σε αντιστοιχία με τα προηγούμενα, ο Ντέιβιντ Φίντσερ αρέσκεται να παίζει και ο ίδιος με τις εντυπώσεις. Όπως ο Νικ και η Έιμι Έλιοτ Νταν προβάλλουν την εικόνα τού ιδανικού γάμου στη βαρετή, αλέκιαστη επαρχιακή καθημερινότητα, έτσι και ο Φίντσερ, τους τελευταίους μήνες, έπεισε τον Τύπο και το κοινό ότι προετοίμαζε την κινηματογραφική μεταφορά ενός best-seller, καθησυχάζοντας τους πάντες ότι τίποτα δε

θα χαθεί στη μετάβαση από το χαρτί στο κινηματογραφικό πανί. Τι απατεώνας! Το κινηματογραφικό «Κορίτσι που Εξαφανίστηκε» μπορεί να ξεκινά ως μια ταινία βασισμένη στο ομώνυμο βιβλίο της Τζίλιαν Φλιν, όμως, η ανατροπή του δεύτερου μέρους είναι ότι, στην πραγματικότητα, πρόκειται για μια εκατό τοις εκατό ταινία του Ντέιβιντ Φίντσερ!

Γιατί αυτό που ξεκινά ως μια ενδεχομένως τραγική ιστορία ενδοσυζυγικής βίας, στα χέρια του Φίντσερ μετατρέπεται σε μια ανελέητη σάτιρα των media, μια ξεκαρδιστική μαύρη κωμωδία για την κοινωνική υποκρισία, μια στοχευμένη κριτική στο πρότυπο του αμερικανικού ονείρου, ένα συνεχές παιχνίδι με τα κλισέ και την πραγματικότητα και την αληθινή διάσταση των πραγμάτων, μέσα σε ένα σύμπαν που πατάει με το ένα πόδι στην πραγματικότητα και με το άλλο στις περιοχές της pulp λογοτεχνίας. Ναι, ο Φίντσερ ακολουθεί κατά γράμμα το σενάριο της Φλιν, το οποίο ακολουθεί με τη σειρά του σχεδόν απόλυτα τις σελίδες του βιβλίου - και όμως καταφέρνει να κοιτάξει ανάμεσα στα γεγονότα, να αναδείξει τις ιδέες πίσω από τις εξελίξεις, να μιλήσει ουσιαστικά για κάτι πολύ πιο γενικό και δυνατό από την κύρια θεματική τής ιστορίας και να δώσει στην ταινία μια σαφώς ισχυρότερη προσωπικότητα από όσο θα μπορούσε να ευχηθεί κανείς, αποδεικνύοντας πόσο έντονη είναι η επιρροή του δικού του ξεχωριστού σύμπαντος.

Ακριβώς για αυτόν το λόγο, το πρώτο μέρος της ιστορίας, που στο βιβλίο φάνταζε υποβλητικό και σκοτεινό, στο πανί καταλήγει μάλλον διαδικαστικό, έως και βαρετό, μέχρι η ιστορία να ξεμπερδέψει με τα βασικά, προκαταρκτικά στάδια. Όχι άδικα, αυτό είναι και το κομμάτι του βιβλίου που δέχεται τις περισσότερες περικοπές. Μόλις, όμως, η ιστορία αλλάξει ταχύτητα και έρθει η σειρά της λογοτεχνικής υπερβολής του αρχικού υλικού να μεταφερθεί στην οθόνη, τα πάντα αλλάζουν, αποκτούν ενέργεια, αιχμή και ωμή

δύναμη! Το «Κορίτσι που Εξαφανίστηκε» γίνεται η αφορμή για να πει ο Φίντσερ τη δική του ιστορία, χωρίς να απορρίπτει στο ελάχιστο την πένα της Φλιν, ενσωματώνοντας στο όραμά του ακόμα και την ίδια την αγωνιώδη προσπάθεια της συγγραφέως για ανατροπή και περιπετειώδεις εξελίξεις. Στο σύμπαν του Φίντσερ, η υπερβολή μετατρέπεται στο μοναδικό λογικό επακόλουθο, το παράλογο είναι, τελικά, ο μόνος αναπόφευκτος δρόμος και όλες οι ακραίες αντιδράσεις είναι αυτές που πρόκειται να δώσουν τη λύση τού δράματος(;).

Ακόμα και οι ίδιοι οι ηθοποιοί του, ενώ στο πρώτο μέρος φαίνεται να μη «λειτουργούν» σωστά (ο Μπεν Άφλεκ χτυπάει μάλλον ως άχρωμος, ενώ η Ρόζαμουντ Πάικ δεν πείθει ως το τέλειο κορίτσι από τη Νέα Υόρκη), στο δεύτερο αποκτούν αυτομάτως ζωή, με τον Άφλεκ να αποκαλύπτει μια κωμική persona χωρίς προηγούμενο και την Πάικ να συνδυάζει όλα τα χαρακτηριστικά των αρχετυπικών γυναικείων ρόλων στη συσκευασία του ενός! Ειδικά μία σκηνή που περιλαμβάνει την ίδια και το Νιλ Πάτρικ Χάρις είναι προορισμένη να μείνει στην ιστορία. Ακόμα και ο Τάιλερ Πέρι (ναι, αυτός ο Τάιλερ Πέρι) ταιριάζει ιδανικά στο ειρωνικό, αλλά και τόσο ρεαλιστικό, σύμπαν της ταινίας.

Αναδρομικά, ακόμα και η υποτονική αρχή φαίνεται σα να ήταν σκόπιμη. Ένα ακόμη παιχνίδι με τις εντυπώσεις, συμβατό τόσο με το σύμπαν τής Φλιν όσο και με τον κόσμο του ίδιου του... Τάιλερ Ντέρντεν. Το «Κορίτσι που Εξαφανίστηκε» μπορεί να ξεκινά και να τελειώνει εκεί που υπαγορεύει η πένα του σεναρίου του, όμως στο ενδιάμεσο καταφέρει να κάνει κι ένα παράλληλο ταξίδι πέρα από την ιστορία των Νταν και του καλοκαιρινού Μιζούρι, πέρα από μια τυπική ιστορία αναζήτησης του δολοφόνου ή ενός ακόμα διαδικαστικού θρίλερ. Αν αυτό δεν είναι απόδειξη ότι ο Ντέιβιντ Φίντσερ είναι από τους πιο σημαντικούς σκηνοθέτες των ημερών μας, τότε τι είναι;

XENIA (2014)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Πάνος Χ. Κούτρας

Καστ
Κώστας Νικούλι,
Νίκος Γκέλια,
Άγγελος Παπαδημητρίου,
Ρομάνο Λόμπατς,
Μαρίσσα Τριανταφυλλίδου,
Γιάννης Στάνκογλου

Διάρκεια
128'

Διανομή
FEELGOOD

του Ηλία Φραγκούλη

Μετά το θάνατο της τραγουδιάρας μάνας τους, δύο αδέρφια με αίμα αλβανικό ανηφορίζουν για Θεσσαλονίκη σε αναζήτηση πατρός... από τα αζήτητα, μπας κι αποκτήσουν την πολυπόθητη ελληνική ιθαγένεια. Στη συντροφιά τους έχουν μαζί... ένα κουνέλι, ένα πιστόλι και την Πάτι Πράβο!

Στην παράδοση που θέλει τους Έλληνες «δημιουργούς» να εμμένουν σε έναν δικό τους κινηματογραφικό κόσμο - ταυτότητα (ενίοτε για να είναι άμεσα αναγνωρίσιμος και στα φεστιβαλικά χωράφια της αλλοδαπής αυτός ο κόσμος...), ο Πάνος Χ. Κούτρας είχε επιλέξει από την αρχή της καριέρας του τι «ταμπέλα» θα βάλει στον δικό του: της **queer** φωνής, ενός στοιχείου που έλειπε από το ντόπιο σινεμά, το οποίο υπηρετεί μέχρι σήμερα... υπερήφανα, με ή χωρίς την camp ντουντούκα.

Οι ταινίες του Κούτρα αποτελούν ένα κράμα άκρατου μελοδραματισμού, σκουπιδολατρείας, αυτογνωσίας και εκατομμυρίων ανασφαλειών ταυτόχρονα, ενθουσιασμού και ρίσκων που ή θα τον βγάλουν νικητή στα end credits ή... θα μαζεύει τα κομμάτια του μετά τη σύγκρουση. Δε γνωρίζουμε απαραίτητα με τι συγκρούεται, όμως σχεδόν το επιζητά το «ατύχημα», λες και ο στόχος είναι να **βρει** (όχι να δοκιμάσει) τις αντοχές του.

Η φόρα του βγήκε σε ήττα στην «**Αληθινή Ζωή**» (2004), αλλά με τη «**Στρέλλα**» (2009) όχι μόνο τα πάντα λειτούργησαν με ιδανικό timing για τη δημιουργία ενός εγχώριου instant classic, αλλά ο Κούτρας (μαζί με το Λάνθιμο, εννοείται) φορτώθηκε στους ώμους του και μια ολόκληρη κινηματογραφική γενιά η οποία ήθελε ν' αλλάξει το τοπίο της ελληνικής κινηματογραφίας, ειρωνικά, επιλέγοντας... την «ομίχλη». Όσο δύσκολη έγινε η συνέχεια της **πολιτικής** που ώθησε το σινεμά αυτού του τύπου προς την «παραξενιά», άλλο τόσο

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένα gay μ' ένα κουνέλι και πάει και βρίσκει τον αδελφό του και του ζητάει να βρουν τον μπαμπά τους. Δεν έβρισκαν το τηλέφωνο της Νικολούλη καλύτερα; (Ατιμο ALTER, αυτά πληρώνουμε...)

δύσκολη θα ήταν η συνέχεια και για τον Κούτρα. Γιατί η «Στρέλλα» είναι ένα... tough act to follow. Είναι εκείνη η ταινία που θα στέκεται σαν μπάστακας πάνω από τη φιλμογραφία του και θα τον υποχρεώνει σε αυτή τη σύγκριση για πολλά χρόνια.

Το «Xenia» δεν είναι η ταινία η οποία ξεπερνά τον Κούτρα που ξέρουμε. Ο ίδιος, όμως, είναι **πιο** σκηνοθέτης από ποτέ. Και σε κάνει λιγάκι να σιχτιρίζεις επειδή διακατέχεται από την έρμη την κατάρα των ταλαντούχων σκηνοθετών που έβγαλε αυτή η χώρα, οι οποίοι δεν αποκόβονται από το προσωπικό για να εξερευνήσουν το... αληθινά διαφορετικό, ενός σινεμά ειδών που μακάρι κάποτε να τους «κοντράρει» ακόμη πιο δημιουργικά. Με άλλα λόγια, ξέρεις τι να περιμένεις από το «Xenia». Την ιστορία που φλερτάρει με το over the top, το gay στοιχείο που θέλει να κάνει διατάραξη κοινής ησυχίας, ένα κομμάτι από αυτό το φοβισμένο ταξίδι της ωρίμανσης / ενηλικίωσης που δε μοιάζει καθόλου με παραμύθι αλλά στο σινεμά... γίνεται να το «δούμε» κι έτσι, συναισθηματικά (στην ψυχή των ηρώων και του σεναρίου) ή ολότελα «χειροπιαστά» (βλέπε τις πιο ονειρικές και φαντασιακά ευρηματικές στιγμές του φιλμ). Στο «Xenia» υπάρχει η Αλίκη! Αλλά είναι αγόρι. Και το «θαύμα» που ζητάει είναι η πατρική **αναγνώριση**. Ένας «λογαριασμός» που πονάει, πρέπει να φύγει από τη μέση και να συνεχιστεί η ζωή, μέσα ή έξω από το παραμύθι, ανάλογα με την απόφαση την οποία θα πάρει κυρίως ο Ντάνι (αποκάλυψη ο πρωτοεμφανιζόμενος Κώστας Νικούλι), το 16χρονο πουστάκι με τα γλειφιτζούρια (που δε σε κάνουν μεγαλύτερο ή μικρότερο...) και το... **λευκό** κουνέλι (που... «Oh dear! Oh dear!», θα είναι αργά όταν καταλάβεις πόσο σε ξεγέλασε). >

Φυσικά, ο Όντι (Νίκος Γκέλια), ο straight αδελφός, είναι ο κάπως πιο παραμελημένος από το σενάριο χαρακτήρας, το υποχρεωτικό αντίβαρο και η φωνή της λογικής, που «φοράει» έως και κάποια ρομαντικά στερεότυπα με βεβιασμένο τρόπο ή ψάχνει την εκπλήρωση και του δικού του «παραμυθιού», μέσω της συμμετοχής του σε ένα διαγωνισμό μουσικού talent show στη Θεσσαλονίκη. Εκεί όπου επέρχεται η... μη κλιμάκωση του τελευταίου μέρους. Άπαξ και φθάνουν στον προορισμό τους τα δύο αδέρφια, μια παράξενη αμηχανία **ισοπεδώνει** σχεδόν όλη τη μυθοπλασία του έργου, βάζοντας λανθάνοντα στοιχεία φάρσας που σίγουρα δεν αποδίδουν δραματουργικά. Δίχως κάποιας μορφής εξιλέωση ή το νεύρο και το ρυθμό που το χαρακτήριζε για σχεδόν 90 λεπτά, το «Xenia» χάνει τον προσανατολισμό του, στρίβει δια του «και πάλι ωραίοι είμαστε» και... πάει περίπτερο για ένα cameo ουρανοκατέβατο, το οποίο προσπαθεί να σου κλείσει το μάτι... ματαιώς.

Πέραν των σεναριακών «ατασθαλιών» του επιλόγου, οι φευγαλέες αναφορές στη σημερινή κοινωνική κατάσταση της Ελλάδας, με τις ενδείξεις ρατσιστικής βίας και το νεο-φασισμό, δεν ξεφεύγουν από προβλέψιμες εικονογραφήσεις «καταγγελίας» και φαντάζουν ως ένα εμβόλιμο πολιτικό σχόλιο που θα «έπρεπε» να βγει προς τα έξω. Κάτι σαν συνειδητοποιημένο «**κουλέρ λοκάλ**» στοιχείο, κάτω από τη θέα της Ακρόπολης. Παραδόξως, το αντίστοιχο statement λειτουργεί καλύτερα στις σκηνές σύγκρουσης του Ντάνι με τους αλλοδαπούς της επαρχίας (εκεί, άλλωστε, το ζήτημα γίνεται και πιο πολυδιάστατο). >

Αντί ετυμγορίας, ακόμη κι αν μιλάμε για δύο διαφορετικά φιλμ, η απόλυτη επιτυχία της «Στρέλλας» πατούσε πάνω σε ένα σαφώς πιο γερό σενάριο, μια ιστορία δυνατή που σε πήγαινε κάπου, μέχρι τέλους (για να μη μιλήσω για τον... οδοστρωτήρα που ακούει στο όνομα Μίνα Ορφανού). Το «Xenia» **δεν** έχει παρόμοια χαρίσματα. Διαγράφει, όμως, την ανοδική πορεία του ίδιου του Κούτρα ως σκηνοθέτη. Ικανότερου από ποτέ. Κι αυτό είναι το πιο αισιόδοξο πράγμα που σου αφήνει τούτο το φιλμ, πραγματικά. Η γνώση τού ότι ο Πάνος Χ. Κούτρας παραμένει ένα από τα σοβαρά κεφάλαια του ελληνικού σινεμά σήμερα.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Το πιο φιλικό προς την queer θεματική κοινό έχει λόγους να το αγαπήσει. Οι πιο mainstream θεατές θα κοιτάξουν... την ώρα (αν όχι για την έξοδο). Άλλοι θα βρουν και λίγο... «Από την Άκρη της Πόλης» και μαζί με κάμποσες ακόμη σινεφιλικές αναφορές (συγκινητικά όμορφο το homage στη «Νύχτα του Κυνηγού» του Τσαρλς Λότον), θα γκρινιάξουν για έλλειψη πρωτοτυπίας. Άλλοι θα πουν πως το ζήτημα με τους Αλβανούς ήρωες δεν τους αφορά και έχει κουράσει στο ελληνικό σινεμά, πια. Και κάποιοι θα ανακαλύψουν την Πάτι Πράβο και τη Ραφαέλα Καρα! Αμήν!

ΓΡΟΘΙΕΣ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ (2014)

(STARRED UP)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Ντέιβιντ Μακένζι

Καστ
Τζακ Ο'Κόνελ,
Μπεν Μέντελσον,
Ρούπερτ Φρεντ,
Φρέντερικ Σμιντ,
Άντονι Γουέλς,
Τζακ Σπρούιλ

Διάρκεια
106'

Διανομή
WEIRD WAVE

του Γιάννη Σμοΐλη

Τσαμπουκαλής έφηβος μπαίνει στην «ψειρού» και πλακώνεται στις μπουνιές με όλο τον κόσμο: φρουρούς, συγκρατούμενους, ακόμα και με τον πατέρα του που εκτίει επίσης ποινή στην ίδια φυλακή. Ένας ευσυνείδητος κοινωνικός λειτουργός θα προσπαθήσει να γίνει φίλος του και να τον πείσει να διαχειριστεί το θυμό του.

Η νέα ταινία του Ντέιβιντ Μακένζι («Νεαρός Αδάμ», «Η Αίσθηση του Έρωτα») μπαίνει κατευθείαν στο «ψητό». Από τα πρώτα της πλάνα, μας συστήνεται ο κεντρικός ήρωας, ένας νεαρός που περνάει από τις τυπικές διαδικασίες ελέγχου πριν τοποθετηθεί στο κελί του. Μοιάζει ήρεμος και ακίνδυνος. Τίποτα δεν προμηνύει την πρώτη του έκρηξη που, ωστόσο, δε θα αργήσει να έρθει. Από εκεί κι έπειτα, ανάμεσα στον καινούργιο κρατούμενο και τους δεσμοφύλακες θα ξεσπάσει πόλεμος. Ο μικρός αποδεικνύεται ωρολογιακή βόμβα, με θέματα οργής και μανίες που δεν μπορεί να κοντρολάρει. Κανείς δεν καταφέρνει να τον συνετίσει, ούτε καν ο πατέρας του που τυγχάνει να βρίσκεται έγκλειστος στην ίδια φυλακή. Το πράγμα πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο, μέχρι τη στιγμή που θα αναλάβει να τον «θεραπεύσει» ένας υπομονετικός κοινωνικός λειτουργός. Μέσα από ένα ιδιότυπο group therapy που περιλαμβάνει λίγους έγχρωμους κρατούμενους, ο υπάλληλος της πρόνοιας (ο Τζόνναθαν Άσερ, κοινωνικός λειτουργός σε φυλακές, έγραψε το σενάριο της ταινίας βασιζόμενος στις εμπειρίες του) θα πείσει σταδιακά τον απροσάρμοστο Έρικ Λοβ να παλέψει με τους δαίμονές του, χωρίς γροθιές αυτή τη φορά.

Το «Γροθιές στους Τοίχους» είναι ακόμα ένα δράμα φυλακών, που σημαίνει ότι κάποιοι ήδη αναρωτιούνται: «έχουμε ανάγκη από άλλη μια παρουσίαση των γνωστών κλισέ που αφορούν τη ζωή στις φυλακές;». Εκ πρώτης όψεως, πρό-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

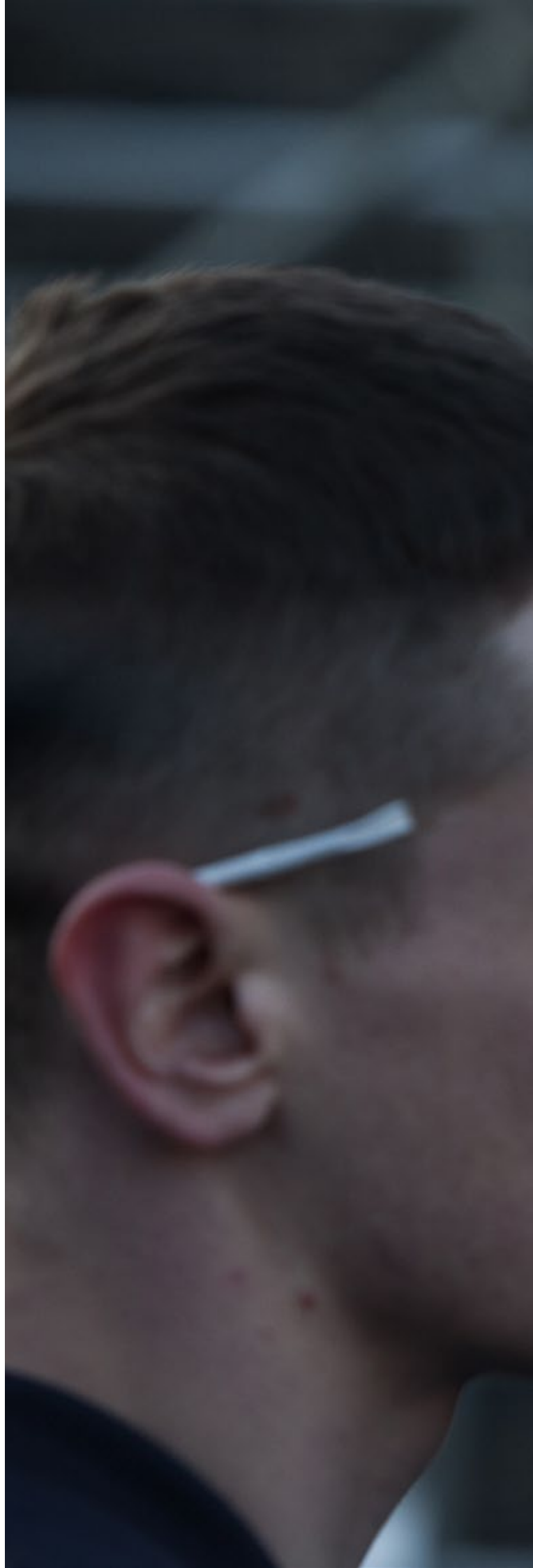

Είναι ένας τσογλανάκος και μπαίνει στην ίδια φυλακή που έχουν και τον πατέρα του, πέφτουν κάμποσες φάπες, άμα τα' αντέχεις αυτά τα φωσκολικά, κάτσε να δεις ποιος θα κερδίσει ως το τέλος.

κειται για μια λογική ένσταση. Η αλήθεια είναι ότι το φιλμ του Μακένζι δεν ποντάρει στην πρωτοτυπία. Οργίλοι κρατούμενοι, γλοιώδεις, σαδιστές σωφρονιστικοί υπάλληλοι, βεντέτες, αφεντικά της Μαφίας που λύνουν και δένουν πίσω από τα σίδερα, βία, παρακμή αλλά και ύπαρξη του Καλού, εκεί που περιμένεις λιγότερο να το εντοπίσεις. Όλα τα έχουμε ξαναδεί. Από τον εξαιρετικό «**Προφήτη**» του Ζακ Οντιάρ, μέχρι το ψυχεδελικό «**Bronson**» του Νίκολας Βίντινγκ Ρεφν (υπάρχει μάλιστα και μια σκηνή που μοιάζει βγαλμένη απ' το συγκεκριμένο φιλμ, όταν ο τρελαμένος πιτσιρικάς ξηλώνει τα πόδια ενός τραπεζιού, πασαλείβεται με λάδι και περιμένει τους φρουρούς στο κελί του για να τους σαπίσει στο ξύλο) και καμιά... πενηνταριά ακόμα, παρόμοια έργα, η συγκεκριμένη θεματική έχει, εδώ και καιρό, εξαντληθεί. Η διαφορά εδώ βρίσκεται στο νατουραλισμό. Πρόκειται για πραγματική ιστορία και οι σκηνοθετικοί χειρισμοί του Μακένζι, απαλλαγμένοι από καθετί περιττό, οργανώνονται σε μια ωμά ρεαλιστική καταγραφή που αναδεικνύει το βιωματικό στοιχείο του σεναρίου με συνέπεια. Αφαιρώντας το στυλιζάρισμα από την αισθητική του, ο Βρετανός δημιουργός «γραφώνει» το πραγματικό με τρόπο που δε συναντάται ούτε στο «σκορσεζισμό» του «**Προφήτη**», ούτε στην arthouse ελευθεριότητα του «**Bronson**». Στα 106 λεπτά που διαρκεί το «Γροθιές στους Τοίχους», είσαι κι εσύ εκεί μέσα. Πίσω από τα κάγκελα. Κι αυτό δε σημαίνει να ζεις έγκλειστος μια περιπέτεια α λα «**Bad Boys**», ούτε το προσωπικό σου «**Κουρδιστό Πορτοκάλι**». Αλλά, να υπάρχεις σε μια γκρίζα καθημερινότητα χωρίς ελευθερία. >

Πέρα απ' τη χειροπιαστή του τραχύτητα, όμως, το «Γροθιές στους Τοίχους» διαθέτει το πλεονέκτημα να αφηγείται παράλληλα και μια συγκινητική ιστορία συμφιλίωσης ενός πατέρα με το γιο του, κάτω απ' τις πιο αντίξοες - προφανώς - συνθήκες. Δυο πληγωμένα αγρίμια, φύσεις κατεξοχήν μοναχικές, με τη μόνη διαφορά ότι το μεγαλύτερο έχει καταφέρει, μετά από χρόνια εγκλεισμού, να επιτύχει ένα είδος κοινωνικοποίησης, ενώ το νεαρότερο, πρέπει τώρα να τα καταφέρει να συνυπάρξει με τους συγκρατούμενούς του, χωρίς να τους καταστρέψει. Ακόμα και σ' ένα τέτοιο, ασυνήθιστο περιβάλλον, ο ρόλος του πατέρα είναι να προτρέπει προς το συμβιβασμό, να νουθετεί και να καλεί προς συμμόρφωση με τους άτυπους κοινωνικούς κανόνες, ενώ του γιου να αμφισβητεί τα πάντα, να επαναστατεί και να συγκρούεται. Κι αυτό μας δίνεται μόνο με υπαινιγμούς, με ένα μινιμαλισμό στην πλοκή που δεν αφήνει χώρο για σύμβολα, ταγμένο εξαρχής στο ουσιαστικό και το απαραίτητο. Τα μονόπλانا του Μακένζι (με την κάμερα πίσω απ' την πλάτη του κεντρικού ήρωα, ακολουθώντας κάθε του βήμα), οι ελλειπτικοί διάλογοι και, φυσικά, οι εξαιρετικές ερμηνείες (ολόκληρου του καστ αλλά κυρίως αυτή του συγκλονιστικού πρωταγωνιστή Τζακ Ο'Κόνελ και του κινηματογραφικού του μπαμπά, Μπεν Μέντελσον), δημιουργούν, ανεπαίσθητα και χωρίς τυμπανοκρουσίες, ένα αδρά σκιαγραφημένο φιλικό σύμπαν που σε απορροφάει σιγά-σιγά, μέχρι να καμφθούν εντελώς οι αντιστάσεις σου και να το κατοικήσεις σαν ακόμα ένας φυλακισμένος. >

Όταν θα έχεις βρεθεί εκεί, δεν μπορεί παρά να σε παρασύρει το δράμα αυτών των δυο ανθρώπων που δε διάλεξαν το πεπρωμένο τους αλλά μάλλον τους διάλεξε αυτό (όπως συμβαίνει, άλλωστε, με όλους) κι έτσι αγωνίζονται να το υπερκεράσουν, να αρθούν, έστω και για λίγο, πάνω από τα καταπιεστικά ένστικτά τους για να γίνουν οικογένεια μέσα στην κόλαση, παλεύοντας (κυριολεκτικά και μεταφορικά) να μην ξεχάσουν ότι το εύφλεκτο αίμα που ρέει στη φλέβα του ενός, κυλάει και στη φλέβα του άλλου. Τότε, μέσα σε ένα συναισθηματικό κρεσέντο, όπου δοκιμάζονται σωματικές και ψυχικές αντοχές, θα επέλθει αναπάντεχα ο εξαγνισμός. Κι εσύ σα θεατής θα ξεχάσεις την όποια έλλειψη πρωτοτυπίας για να κρατήσεις στη μνήμη σου ένα έργο ειλικρινές, τραυματισμένο και περήφανο. Σαν τους ήρωές του. Σε τελευταία ανάλυση, τα βάσανα του σχιζοφρενικού ντετέκτιβ Ρόμπερτσον αντανακλούν και το διχασμό προσωπικότητας της ίδιας της ταινίας που (συνειδητά ή ασυνείδητα) αρνείται να επιλέξει προσανατολισμό κι άλλοτε ρέπει προς το δράμα χαρακτήρων, άλλοτε προς τη μαύρη κωμωδία κι άλλοτε προς το φανταχτερό, τριπαρισμένο σινεμά του Τέρι Γκίλιαμ, όπου το τραγικό και το κωμικό βρίσκονται σφιχταγκαλιασμένα με το γκροτέσκο. Έτσι, όμως, δε μπορεί να ζητά κι από το θεατή της μια αποφασισμένη συναίνεση. Σαν κινηματογραφική εμπειρία, πάντως, αδιάφορο δε σε αφήνει. Κι αυτό σε φιλικούς καιρούς που μοιάζουν να βυθίζονται είτε μέσα σε μια πληκτική, αποστειρωμένη σοβαρότητα είτε στους βάλτους της ηθικολογίας (όταν όλα πάνε κατά διαόλου, τότε είναι που η εξουσία ζητά πιο emphaticά από την τέχνη να γίνεται διδακτική), μπορείς να το πεις μέχρι και αναζωογονητικό.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Σκληρό, νατουραλιστικό, τίμιο σινεμά. Το «Γροθιές στους Τοίχους» επισκέπτεται γνώριμες περιοχές αλλά στον πυρήνα του έχει μια ανορθόδοξα ευαίσθητη ιστορία να διηγηθεί. Οι θαυμαστές του σκηνοθέτη Ντέιβιντ Μακένζι (άραγε είμαστε αρκετοί;) σίγουρα θα το εκτιμήσουν, αν και λείπει ο υπαρξισμός του «Νεαρού Αδάμ» και η ποίηση της «Αίσθησης του Έρωτα». Η αποκάλυπτική ερμηνεία του Τζακ Ο'Κόνελ, όμως, υπερκαλύπτει τα πάντα.

ΗΣΥΧΕΣ ΜΕΡΕΣ (2014)

(LAS HORAS MUERTAS)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Άαρόν Φερνάντες Λεζούρ

Καστ

Κριστιάν Φερέρ,

Αντριάνα Πας,

Ελιζέο Λάρα Μαρτίνες

Διάρκεια

101'

Διανομή

STRADA FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Όταν ο θεός του αναγκάζεται λόγω προβλημάτων υγείας να αποσυρθεί για λίγες μέρες από την ενεργό δράση, ο νεαρός Σεμπαστιάν θα αναλάβει τη διοίκηση του φτηνού του motel και θα έρθει σε επαφή με την τακτική θαμώνα Μιράντα, έτοιμος για την δική του ιστορία ενηλικίωσης. Όχι, αυτή δεν είναι η ιστορία όπου οι δυο τους φεύγουν αγκαλιασμένοι στο ηλιοβασιλέμα.

Υπάρχουν οι ταινίες που προσφέρονται για διασκέδαση και κινηματογραφική extravaganza και υπάρχουν και οι ταινίες που προσφέρουν απλά και μόνο μια διακριτική ματιά σε μια προσωπική ιστορία, δίχως να φιλοδοξούν να αλλάξουν τον κόσμο. Σε αυτή τη δεύτερη κατηγορία ανήκουν και οι «Ήσυχες Μέρες», οι οποίες με έναν τέτοιο τίτλο, δεν μπορούν να κατηγορηθούν για διάθεση παραπλάνησης από κανέναν (ο πρωτότυπος ισπανικός τίτλος πλησιάζει, ακόμα πιο ταιριαστά, περισσότερο τις «Νεκρές Ώρες»), πόσω μάλλον όταν καταφέρνουν, μέσα από μια λιτή αποτύπωση, να αφηγηθούν μια μικρή ανθρώπινη ιστορία, που καταλήγει ουσιαστική χωρίς να είναι ποτέ υπερβολική.

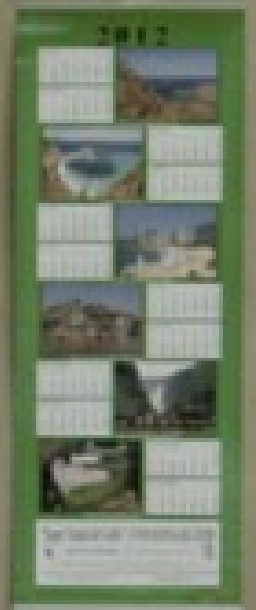
Ακολουθώντας την τάση του σύγχρονου λατινογενούς κινηματογράφου να δίνει έμφαση σε ιστορίες με αργούς ρυθμούς και έντονο το κοινωνικό στοιχείο, η ιστορία επικεντρώνεται εξίσου στον έφηβο Σεμπαστιάν (ο οποίος καταλήγει να είναι υπεύθυνος για ένα φτηνό motel που χρεώνει με την ώρα τούς... αναμενόμενους πελάτες στις παραλίες της Βερακρούζ), έτοιμο για τη σεξουαλική του αφύπνιση, και τη σχεδόν κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερή του Μιράντα, η οποία αποτελεί έναν από τους πλέον τακτικούς επισκέπτες αυτών των δωματίων, όντας εγκλωβισμένη σε μία σχέση με έναν παντρεμένο άνδρα, ο οποίος καθυστερεί ή και δεν εμφανίζεται ποτέ στα ραντεβού τους.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Κανονικά, το έργο το λένε «Νεκρές Ώρες». Αυτό.

Τα εφηβικά σκιρτήματα από τη μια και η ερωτική απογοήτευση από την άλλη πλευρά δίνουν μια πρώτης τάξης ευκαιρία στον Άαρόν Φερνάντες Λεζούρ να δημιουργήσει ένα αταίριαστο ζευγάρι (που σταδιακά ανακαλύπτουν πως μπορούν να εμπιστευτούνται ο ένας τον άλλον), χωρίς, όμως, να πέφτει στην εύκολη αφηγηματική παγίδα μιας σχέσης μεταξύ τους «που πρόκειται να τους αλλάξει για πάντα». Οι επιρροές μεταξύ του Σεμπαστιάν και της Μιράντα είναι μικρές αλλά καιρικές, ουσιαστικές αλλά διακριτικές και η ερωτική τους συνεύρεση δεν είναι ο αυτοσκοπός. Ο Λεζούρ, εξάλλου, πρωτίστως φιλοδοξεί να περιγράψει το πόσο «ήσυχες» είναι οι μέρες τού καθενός και τη στασιμότητα που χαρακτηρίζει τη φάση τής ζωής τους, παρά να σπρώξει τον έναν στην αγκαλιά του άλλου, όπως ενδεχομένως να βιαζόταν να κάνει ένας Αμερικανός συνάδελφός του. Για εκείνον, σημασία έχει η προσωπική συνειδητοποίηση και όχι η δραματική κατάληξη ενός ακόμη αδιέξοδου έρωτα. >

Σε αυτό, σημαντική, αν όχι καθοριστική, βοήθεια του προσφέρουν οι δύο ηθοποιοί του, και κυρίως η Αντριάνα Πας, που παρά την πληθωρική της παρουσία, καταφέρνει να παραμένει εσωτερική και όχι κραυγαλέα, αποφεύγοντας ακόμα μια παγίδα στην οποία θα ήταν εύκολο να πέσει η ταινία. Γενικότερα, είναι ευχάριστο να βλέπει κανείς την ιστορία να εξελίσσεται, αναγνωρίζοντας την οικειότητά της (είναι αλήθεια πως η υπόθεση και η ανάπτυξή της καλύπτει μια συχνή και γνώριμη θεματική του παγκόσμιου σινεμά), αλλά ανακαλύπτοντας παράλληλα πως όλα τοποθετούνται πίσω από ένα ρεαλιστικό πρίσμα, χωρίς διάθεση εντυπωσιασμού ή υπερβολής.

Αυτή η επιτηδευμένη υποτονικότητα ενδεχομένως να κουράσει μερικούς (ή και πολλούς), όμως η ευθύτητα της ταινίας είναι ικανή να την κάνει να αγαπηθεί από το κοινό που είναι εξοικειωμένο με τον πιο «καλλιτεχνικό» τρόπο κινηματογράφησης. Εξάλλου, στις λεπτομέρειες των κάδρων και ανάμεσα στις φαινομενικά ανούσιες σκηνές καθημερινότητας, κρύβεται μια ευαίσθητη ματιά και μια διάθεση κατανόησης των χαρακτήρων που είναι γνήσια και αυθεντική. Κι ας μην αναιρεί αυτό απόλυτα το θεματικό *déjà vu* του φιλμ.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν είσαι εξοικειωμένος με τον ισπανόφωνο κινηματογράφο της Λατινικής Αμερικής, ξέρεις τι να περιμένεις και αν αυτό είναι, όντως, για σένα. Αν δε χάνεις την παραμικρή διοργάνωση Φεστιβάλ, επίσης, θα βρεις πράγματα να εκτιμήσεις σε αυτό το χαμηλότονο αλλά τίμιων προθέσεων φιλμ. Αν ο καλύτερος φίλος σου είναι το multiplex... της γειτονιάς σου, ίσως καλύτερα να περιμένεις (στην καλύτερη περίπτωση) το επόμενο αμερικάνικο indie με ακριβώς την ίδια θεματική.

ΡΙΟ, Σ' ΑΓΑΠΩ (2014)

(RIO, EU TE AMO)

Είδος

Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Βισέντε Αμορίμ,
Γκιγέρμο Αριάγκα,
Στέφαν Έλιοτ,
Σανγκ-σου Ιμ, Ναντίν
Λαμπακί,
Φερνάντο Μειρέλες,
Ζοζέ Παντίλια,
Κάρλος Σαλντάνια,
Πάολο Σορεντίνο,
Τζον Τουρτούρο,
Αντρουσία Γουάντινγκτον

Καστ

Φερνάντα Μοντενέγκρο,
Εντουάρντο Στέρμπλιτς,
Βενσάν Κασέλ,
Ράιαν Κουάντεν,
Μαρσέλο Σεράντο,
Λαντ Βιέρα

Διάρκεια

110'

Διανομή

ODEON

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Παίζουν κάτι σαν 11 ιστορίες αγάπης στο Ρίο. Μπάλα δεν παίζει, όμως. Άντε γειά!

του Άγγελου Μαύρου

10+1 παραμύθια σκιρτήματος (ρομαντικού, συντροφικού, σεξουαλικού, οικογενειακού, ουμανιστικού) της καρδιάς στην πρωτεύουσα της χώρας του καφέ. Μαζί είμαστε ένα;

Κι όμως, ναι. Έστω και αν παλικάρι τραβιέται με την εκούσια άστεγη γιαγιά του, το κύμα χωρίζει γέρο αρχιτέκτονα σε αναπηρική και σύζυγο πολύ πιο νέα σπαστική, περαστική στην παραλία εμπνέει street artist reproduction για κάτι πρωτότυπο, ταρίφας τα ξερνάει σε κάθε πελάτη του για πρώην που είναι αγγλικού ενηλίκων, εθελοντής φεστιβάλ καβαλιέται σε ύψωμα με Αυστραλό καλεσμένο κοριτσοείδωλο, μονόχειρ boxer μπλέκει σε fight club για εξαιτίας του ανάπηρη συμβία, γκαρσόνι - βαμπίρ το κουνάει με δαγκωμένη κοινή και «παιδιά της νύχτας», ξένοι ηθοποιοί καλοπιάνουν χαμίμι με δώρο, ζεύγος χορευτών προ πρεμιέρας και ζεύγος αλλοδαπών σε εξοχικό τρώνονται.

Γιατί, πείτε μας προκατειλημμένους, έτσι είν' οι καπούρες: αντικειμενικά ομορφότερες μητροπόλεις, η Νέα Υόρκη και το Παρίσι χρεώνονταν περισσότερο την εμφανή προσπάθεια (και το εκάστοτε χάσιμο, τόσο στην ενσωμάτωση του φολκλόρ όσο και στη συνάρθρωση αφηγήσεων - ψηφίδων) της σινεμυθολόγησής τους από τον παραγωγό Εμανουέλ Μπενμπιύ και τους προσκεκλημένους, συχνά τουρίστες filmer τους. Το τρίτο «κρεβάτι» τού omnibus franchise, θωπεύοντας πιο ενστικτώδικα τις αφτιασίδωτες καμπύλες τού Ζανέιρο, είναι τελικά το πιο μουλάτα και κουλάτα ευπρόσδεκτο, έστω και αν ούτε μία battery του δεν είναι αναλογιών Ζιζέλ - με τον φτερωτό θεό πάντα στο επίκεντρο έτσι ή αλλιώς, να φοράει πλέον Havaianas.

Με σειρά εμφανίσεως: Η ρουμπρίκα της Μοντενέγκρο (κάτι σαν την υποπλοκή του συνειδητοποιημένου ανέστιου αδελφού στο τηλεοπτικό «The Big C») σε πηγαίνει εκδρομή,

ημέρα θετικής ενέργειας μάλιστα, στο πρόβλημα των *desabrigados* μέσω της Μεγάλης Κυρίας της βραζιλιάνικης υποκριτικής, που δίνει ρέστα κόντρα ως *bag lady* στο Άλτο ντα Μπόα Βίστα. Η Έμιλι Μόρτιμερ είναι επίσης τολμηρά και ψιλοαδικαίωτα σαδιστικά *contre figure*, αλλά η μαύρη ειρωνεία δεν πνίγεται εντελώς στην Πράια ντα Σερέια (την Πλαζ της Γοργόνας) στη σα διαστροφικός-φόρος-τιμής-στον-Όσκαρ-Νιεμάιερ καρικατούρα γαμοχάσματος γενεών τού κου «**Η Τέλεια Ομορφιά**». Ο δημιουργός τής «**Πόλης του Θεού**» και ο - δημότης Ρίο το μισό έτος - ζωντοχήρος της Μόνικα Μπελούτσι, εν είδει Ζαϊρζίνιο & Πελέ, παίζουν το ένα-δύο χωρίς λόγια, μόνο με *cut-up* εικόνων και *beats* στην άμμο της Κοπακαμπάνα & στο μωσαϊκό ένθεν της Αβενίδα Ατλάντικα στο «**Η μούσα είναι γυναίκα**» λογικής ραντεβουδάκι τους.

Κι ενώ την - οιονεί κόλλα, που χύνεται ανάμεσα στα 10 κομμάτια του *puzzle* - ιστορία νταλκαδιάρη ταξιτζή χωρισμένου από άνετη λεγάμενη νοστιμίζει βασικά το αξέχαστα ναζιάρικο μουτράκι της Κλάουντια Αμπρέου με επίλογο σε μια μπαρότσαρκα στη Λάπα (και δυστυχώς με θύμα τού μοντάζ, κατόπιν διαμαρτυριών θρησκευτικών ομάδων, ευάριθμα γυρίσματα στο μνημείο-αγκαλιά του Χριστού Λυτρωτή), ακολουθεί, μέσω *mini* διαφήμισης στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της πόλης, το φιξιονάρισμα του πραγματικού *love story* του *auteur* του «**Πρισίλα, η Βασίλισσα της Ερήμου**» πριν από την ανάβαση στα Μετέωρα της πόλης, Παν ντε Ασούκαρ, με την άδουσα Μπεμπέλ Ζιλμπέρτο κυριολεκτικά θεά (του έρωτα, βέβαια) - κι ας το πάει απότομα αλλού το πισωγλέντικο επιστέγασμα. >

... a PREFERÊNCIA

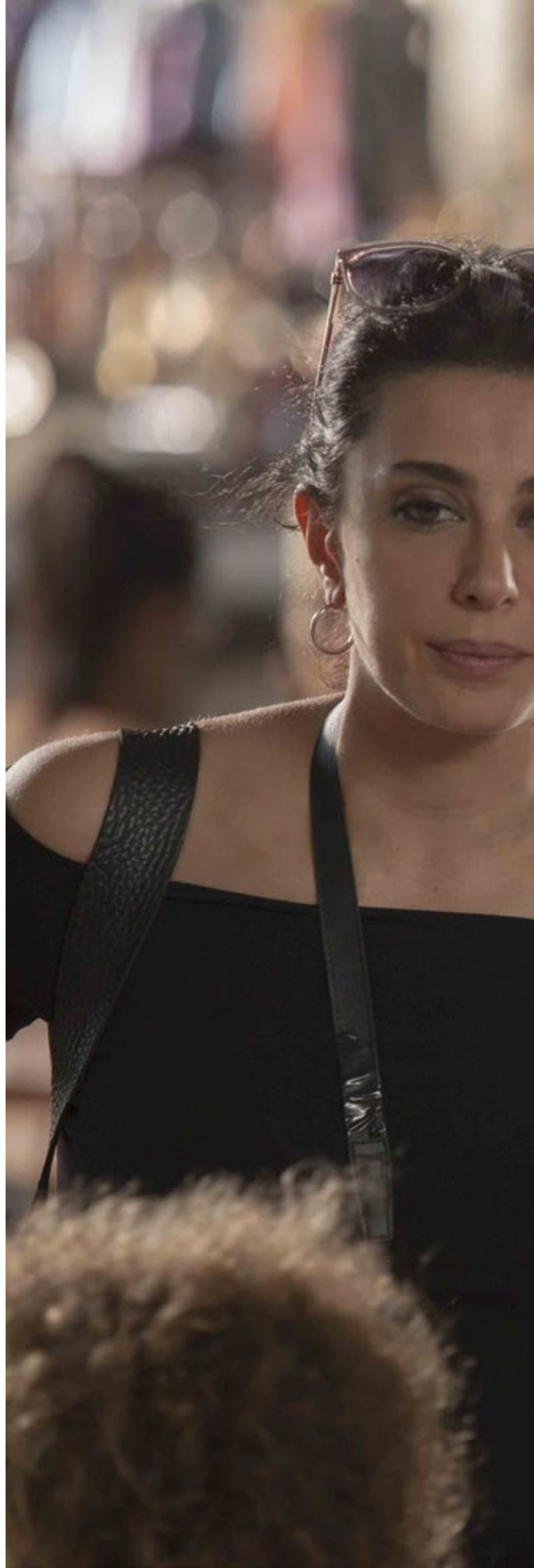
Via

... PREFERÊNCIA

Κι ακόμα: Το ρεαλιστικό πυγμαχικό μελό του γραφιά του Ινιάριτου, όπου η «**Ανήθικη Πρόταση**» κοπανιέται με το «**Σώμα με Σώμα**» στη Σάντα Τερέζα (τα Λιόσια της πόλης). Το music video του «Thriller» του Μάικλ Τζάκσον να μεταλλάσσεται σε σαμπαδρόμιο βρικολάκων υπό τη μπαγκέτα ενός... αγέραστου σερβιτόρου, ασόβαρα αλλά fun για τους genre «βαμμένους». Τον πιο διεθνή γηγενή της διανομής, το Ροντρίγκο Σαντόρο, να εκτελεί με ένα je ne sais quoi «**Μαύρος Κύκνος**» την πιρουέτα «έξω για καριέρα ή εδώ για σχέση με μπαλαρίνα» σε ένα όχι πειστικής φιγούρας / μικροκόσμου / υπόθεσης recital στη σκηνή του Δημοτικού Θεάτρου. Και η Ναντίν Λαμπακί με το Χάρβεϊ Καϊτέλ να ελεούν Iranian style την παιδοφαβέλα της ορφάνιας, με τον Καουά Αντουνιες Βασιλάκη Καϊλα και φινάλε όλα τα λεφτά. >

Μόνο επεισόδιο που καταλήγει άθελά του πιο σούργελο κι απ' τον κεφαλόδεσμο - φρουτιέρα της Κάρμεν Μιράντα είναι αυτό του... Επαγγελματία Ζιγκολό, όπου απροβάριστο στήσιμο & παίξιμο συν βαρύγδουπα ποιητική θεατρική πένα που διεκτραγωδεί, στο δεύτερο μισό α λα μιούζικαλ, την κόπωση ενός δεσμού γίνονται νερόβραστη φειζοάδα μ' ένα τραγούδι της συμπρωταγωνίστριας Βανέσα Παραντί στο νησάκι Πακετά, την Αίγινα τρόπον τινά του Ρίο. Σχεδόν σε όλη την υπόλοιπη γύρα σου εδώ, όμως, το εικαστικό δωμάτιο με θέα κι η ατμόσφαιρα της μυθοπλασίας «στιγμιότυπων» σε βάζουν στο trip του τόπου, η ξενάγηση σου χαλάει σπάνια τη διάθεση, το saudade δεν παίρνει το πάνω χέρι «καλλιτεχνικά» και οι μουσικές φτιάχνουν κατάσταση (εννοείται, έχει και Ζιλμπέρτο Ζιλ). Αν κι όχι bossa nova, ένα «Ρίο, Σ' Αγαπώ» η μέσα φωνή σου το έχει ψελλίσει, ιδίως αν στη Cidade Maravilhosa κάποτε έχεις σεργιανίσει. Νιώθεις Καριόκα;

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Οι οπαδοί των δύο πρώτων tour αναψυχής και της Σελεσάο της κουλτούρας θα το φχαριστηθούν, παρά τις συγγνωστά ξεπουλημένες γωνιές του. Τα φυσικά κάλλη του «Ιανέιρο» είναι η προστιθέμενη αξία για τους ταξιδιάρηδες. Κυνηγοί των ειδυλλίων στο πανί, προσοχή, δε σας στέλνουν φιλάκια αποκλειστικά τέτοια πίτσι πίτσι εδώ. Εξερευνητές κινηματογραφικού νοήματος, είστε στα ρηχά.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΣ ΠΑΕΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ (2014)

(LES VACANCES DU PETIT NICOLAS)

Είδος

Οικογενειακή Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Λοράν Τιράρ

Καστ

Ματεό Μπουασελιέ,
Βαλερί Λεμερσιέ,
Καντ Μεράντ,
Μπουλί Λανέρς

Διάρκεια

97'

Διανομή

FEELGOOD

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Μετά την τεράστια εμπορική επιτυχία των εν έτει 2009 πρώτων του κινηματογραφικών ζαβολιών, ο μικρός Νικόλας ξαναχτυπά, αυτή τη φορά κάνοντας, αναμενόμενα θεοπάλαβες, διακοπές.

Βασισμένο στην κοσμογάπητη, γαλλική σειρά εικονογραφημένων παιδικών βιβλίων του συγγραφέα Ρενέ Γκοσινί («Λούκι Λουκ», «Αστεριξ & Οβελίξ», «Ιζονγκούντ») και του καρτούνιστα Ζαν-Ζακ Σαμπέ, αυτό το δεύτερο φιλμ της αντίστοιχης κινηματογραφικής σειράς δεν κρύβει πολλές εκπλήξεις για τους ενήλικους θεατές. Πανέμορφα retro, καλοραμμένα ντυμένο, όλο νοσταλγία, με την αθώα πολυχρωμία των 50's, δεν καταφέρνει να μεταφέρει αυτούσιο στο πανί το ιδιότροπο χιούμορ και το ιδιόμορφο, παιδικό στιλ αφήγησης (από τον ίδιο τον μικρό Νικόλα) των βιβλίων, που ξέρουν πολύ καλά πώς να γελούν (και μαζί) με μικρούς και μεγάλους.

Έτσι οι άνω των 10 ετών ίσως όχι μόνο να χαμογελάσουν, αλλά και να ξεκαρδιστούν φευγαλέα με τον μικρό Φρικτιέ που τρώει κυριολεκτικά ό,τι βρει μπροστά του, την παράδοξη σχέση του μπαμπά του μικρού Νικόλα με το αφεντικό του, που τον σπρώχνει σε ένα... χμμμ... χαριτωμένο επεισόδιο με ένα ταχυδρομικό κουτί, την εμμονή και τα κατά συνέπεια κωμικοτραγικά παρατράγουδα που προκαλεί η «καλλιτεχνική» μανία ενός διάσημου Ιταλού παραγωγού με τη μαμά, ή το πώς ο μικρός Νικόλας παίζει «σπίτι και οικογένεια» με τη μικρή, γουρλομάτα - δίδυμη, θαρρείς, της Κριστίνα Ρίτσι στην «Οικογένεια Άνταμς» - και τρελοκοιτιδού Ιζαμπέλ με παλιές οβίδες, χειροβομβίδες, δυναμίτη και λοιπά επικίνδυνα βλήματα σε εγκαταλειμμένο κάστρο. Μέχρι εκεί, όμως. Τίποτα πραγματικά συγκινητικό ή αστείο δεν αναπνέει πρωτότυπα σε αυτό το φιλμ, που μπορεί εύκολα να γίνει βαρετό, ειδικά για όσους έχουν την εμπειρία πρόσφατων, σαφώς πιο εμπνευσμένων και τολμηρών, παιδικών (animation και μη)

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Οκτώβριο μήνα; Βασικά, έχουνε ανοίξει τα σχολεία. Duh!

καλλιτεχνημάτων του σινεμά, από το παραδοσιακό, ντισνεϊκό **«Ψυχρά κι Ανάποδα»** έως το πιο παραμυθένιο και εφετζίδικο **«Maleficent»**.

Οι κάτω των 10 ετών, βέβαια, θα την κάνουν λαχείο (ειδικά αν δουν τη μεταγλωττισμένη κόπια), αφού διαθέτει μπόλικο από το οικείο, αφελές, απαιδευτο, εύκολο χιούμορ τους, καθώς και τα περιπετειώδη παιχνίδια που σκαρφίζονται με απίθανη άγνοια κινδύνου.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Δεν έχεις πατήσει καν τα 10; Άρπαξε ενήλικα συνοδό και σπεύσε! Όλοι οι υπόλοιποι, αν καλά και σώνει (βλέπε γονείς...) πρέπει να το δείτε, δε θα περάσετε χάλια (όπως με άλλα ανοσιουργήματα σαν τα «Στρουμφάκια» π.χ.), αλλά θα δυσκολευτείτε να περάσετε και καλά. Ε, θέλει θυσίες ο ρόλος του γονιού, θείου, νονού και ό,τι άλλο σε κηδεμόνα...

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΕΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ (2014)

(WELCOME TO NEW YORK)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Έιμπελ Φεράρα

Καστ

Ζεράρ Ντεπαρντιέ,

Τζάκλιν Μπίσετ,

Πολ Κάλντερν,

Πάμελα Αφέζι

Διάρκεια

125'

Διανομή

HOLLYWOOD

ENTERTAINMENT

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Ένας από τους ισχυρότερους άνδρες του κόσμου δεν μπορεί να ελέγξει τις σεξουαλικές του ορμές, οι οποίες γίνονται αφορμή να συλληφθεί, να κρατηθεί και να καταστρέψει το γάμο και την πολιτική του καριέρα.

Ο Έιμπελ Φεράρα έχει εμμονή με τις... εμμονές, τις αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές και τις καταχρήσεις. Η υπόθεση του Ντομινίκ Στρος-Καν (κανέναν δεν μπορεί να πείσει η εξαιρετικά αδύναμη «μεταμφίεση» των πραγματικών προσώπων από το σενάριο), έμοιαζε ιδανική για το Φεράρα. Έστω κι αν η πολύ μικρή χρονική απόσταση της ταινίας από τα αληθινά γεγονότα «βρωμάει» επιχείρηση εκμετάλλευσης. Ο Φεράρα θα μπορούσε να διαψεύσει την καχυποψία μας γυρίζοντας μια ταινία για την υπερκατανάλωση εξουσίας, ένα πορτρέτο μιας ανεξέλεγκτης προσωπικότητας που δεν έχει φραγμούς. Δεν το έκανε, όμως.

Αν και το «Καλώς Ήρθες στη Νέα Υόρκη» είναι κινηματογραφημένο με μια πλέον λουστραρισμένη φωτογραφία, που κάνει την ταινία να φαίνεται πιο φροντισμένη από τις πρόσφατες δουλειές του Φεράρα, στην ουσία το αποτέλεσμα είναι φτωχό και απογοητευτικό. Καθεμία από τις λίγες προσπάθειες να δοθεί λίγο βάθος στην ιστορία μοιάζει βεβιασμένη, ενώ οι διάλογοι των πρωταγωνιστών είναι γεμάτοι από πληκτικά κλισέ.

Από την αρχή δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι πρόκειται για τον Ντομινίκ Στρος-Καν, πρώην επικεφαλής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου με βλέψεις στη γαλλική Προεδρία, και για τη γυναίκα του, τη διάσημη Γαλλίδα δημοσιογράφο Αν Σενκλέρ. Μόνο τα ονόματα έχουν αλλάξει. Κατά τα άλλα, το σενάριο ακολουθεί κατά γράμμα τις πληροφορίες για την υπόθεση απόπειρας βιασμού μιας καμαριέρας και όσα μαθεύτηκαν στη συνέχεια για τις σεξουαλικές εμμονές του Γάλλου

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας χοντρός και τον χώνει σε όποια βρίσκει μπροστά του. Και δείχνει περισσότερα απ' όσα θα έπρεπε!

αξιωματούχου, όπως μεταδίδονταν επί εβδομάδες στις ειδήσεις.

Σε αυτό το timeline της υπόθεσης, βλέπουμε το Ζεράρ Ντεπαρντιέ (πιο ξεχειλωμένο από ποτέ) να διασκεδάζει ασταμάτητα με φίλους, πόρνες και αλκοόλ και να επιτίθεται στην ανυποψίαστη καμαριέρα. Το δεύτερο - και καλύτερο - μέρος της ταινίας παρακολουθεί τη σύλληψη του Ντεβερό (όπως τον έχουν ονομάσει εδώ) και την εξευτελιστική του φυλάκιση, ενώ στο τρίτο μέρος έχει να αντιμετωπίσει την κατ' οίκον κράτηση και τους σκληρούς διαλόγους με τη γυναίκα του. Όλα αυτά θα είχαν ενδιαφέρον με ένα επιπλέον σχόλιο. Αλλά ο Φεράρα μένει στην επιφάνεια, ενώ ο Ντεπαρντιέ βαριανασαίνοντας και η Μπίσετ ανταλλάσσουν «πολιτισμένες» προσβολές σε ένα ακατανόητο μείγμα γαλλικών και αγγλικών με... ανάκατη γαλλική και βρετανική προφορά!

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Στην περίπτωση που θέλεις να δεις κινηματογραφημένο το χρονικό της σύλληψης του Στρος-Καν, ο Φεράρα έχει κάνει αρκετά καλή δουλειά. Αλλά μόνο αυτό. Σχόλιο, σκέψη, ανάλυση πάνω στους χαρακτήρες και στα γεγονότα απουσιάζουν.

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

